

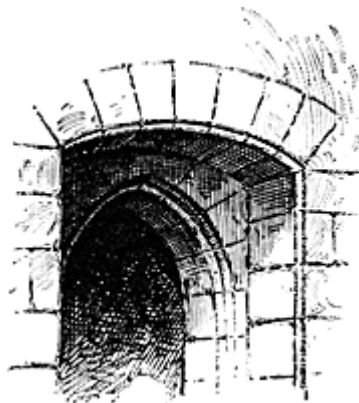
*Umieračik
Adam.*

iet zákona, ktorý by chránil bezbranných, a ktorý by trestal tých, ktorí v tom najohavnejšom hriechu bezcitnosti im v núdzi nepomôžu! Bud' šťastný a ďakuj Bohu, že nie si jedným z tých, ktorí musia závisieť od ľudského milosrdenstva.

Veľké kvapky studeného dažďa už niekoľko novembrových dní padali na rozmoknutú zem, ktorá ich už nestačila pojať a prúdy vody stekali zovšadiaľ. Ľadový vietor narážal na

všetko, čo mu stálo v ceste. Na mokrých kamenných schodoch ošumelého domu sedel asi štvorročný chlapček. Mal na sebe letné, ušpinené a poplátané nohavice. Už bolo takmer nemožné určiť, z ktorého kusa látky pôvodne boli, lebo nohavice sa už dávno stratili v početných záplatách, ktorými boli celé posiate. Z rozpadajúceho sa kusa zošitých handier vykukali bosé, zimou skrehnuté a belavo trasúce sa nožičky. Po jeho lícach stekali veľké slzy a bojazlivo sa túlil v kúte, kde dopadalo najmenej ľadových kvapiek. Pod deravým kabátikom schovával chudé mačiatko, ktoré z neho netrepežlivo vykúkalo, a keď mu zasiahla studená kvapka malý ňufáčik, okamžite sa schovalo. Jeho prítomnosť prezrádzali len početné diery v kabátiku, odkiaľ mu vytŕčali jemné chlípky. Veľké hnedé oči dieťaťa obzerali sa vôkol, hľadali, akoby túžobne niekoho čakali. Popri chlapcovi počas dňa prešlo mnoho schúlených postáv, ktoré si zakrývali tvár pred ľadovým dažďom, a aj keď zaregistrovali chvejúce sa telíčko, nikto sa nepristavil. Ich otupený súcit nesiahal tak ďaleko, aby dieťa zobrali domov, umyli a prevliekli do niečoho suchého. Na každého doľahli ťažké roky všade prítomného hladomoru, pod ktorý sa podpísalo niekoľko neúrodných rokov po sebe. Takýchto opustených sirôt sa potulovalo po meste stovky, lebo sirotince boli preplnené a nestačili prijímať ďalšie. Takmer už vyprázdnenou ulicou sa blížila ku chlapcovi zhrbená postava starca. Neobyčajné na ňom bolo to, že aj napriek pokročilému veku v jeho pohyboch bolo cítiť mnoho životnej sily,

nezvyčajnej pre ľudí v takomto veku. Mohutnej postave miestneho zvonára dodával jeho dlhý tmavý kabát a široký čierny klobúk ešte obľudnejšie rozmery. V dave bol neprehliadnuteľný a obyvatelia mesta jeho postavu poznávali už z diaľky. Všetci vedeli o jeho osude, ktorý sa s ním kedysi kruto zahral. Od onoho času sa stal z neho utiahnutý samotár, ktorý zasvätil svoj život len práci. Každý jeho zvon bol majstrovským dielom a všetci hovorili, že jeho zvony bijú tak nejako smutne.

Zvonár Hearth prechádzal popri tmavom schodišti, kde však dieťa nespozoroval, lebo tmavé tieňe prichádzajúcej noci ho dokonale zakryli svojím rúchom. Avšak, čo zastavilo jeho rýchle kroky bolo tiché zamravčanie. Vrátil sa o pár krokov naspäť a obzrel si trasúce sa telíčko, na ktorom už nebolo ani suchej nitky. Chlapča, ktoré malo stiahnuté sinavé ústočká

do tenkej linky, na neho prestrašene pozeralo, lebo takú mohutnú postavu ešte nikdy nevidelo. „A ty tu čo robíš?“ Chlapča zľaklo sa hrubého hlasu a smutné očka mu zakalili slzami. „Čí si?“ opytuje sa zvonár. „Ničí,“ osmelilo sa dieťa odpovedať a odulo pery. „Aké máš meno?“ „Nemám,“ odpovedalo smelšie. „A čo tu takto sedíš?“ „Čakám mamičku a otecka.“ „Prečo nečakáš na nich doma, ale tu na daždi?“ „Umreli a cudzí ľudia ich odniesli preč. Ale prídu zase;... prídu, pravda ujo?“ Zvonárovi zvlhli oči pri tejto úzkostlivej otázke a spýtal sa trasúcim hlasom. „A kedy ich zobrali tí ľudia?“ Chlapec len mykol plecami. „... a my sme takí

hladní, a je nám zima!“ Po líčkach dieťaťa padali slzy. Zvonár vzal dieťa za ruku a keď videl, že sa celé trasie, zdvihol ho na ruky, zakryl kabátom, a pokračoval cestou domov. „Krutý, pre krutý je tento svet,“ uvažoval cestou domov zvonár. „Čo mám s týmto dieťaťom teraz robiť?“ uvažoval. Jemu a jeho žene nebolo dopriate potomka. Zomrela pri pôrode a zobrala si zo sebou aj ich dieťa. Bo to taktiež chlapček, Adamko. Asi to tak malo byť, veď sú spolu a určite šťastní. Pozrel sa do tmavých nebies, akoby

tam hľadal ich tváre, ale rýchlo sklonil hlavu naspäť, aby mu klobúk uchránil tvár pred ľadovou smršťou. Z tmavého neba padali veľké, studené kropaje dažďa sťa slzy. Severák dul, ako keby plakal a na nebi nebolo ani jednej hviezdy. „Dieťa je hladné, treba ho prezliecť a nachovať a potom bude premýšľať, čo ďalej,“ prebleslo mu hlavou a zrýchlil krok. Zvonár si spomenul na časy, keď bol kedysi sám jedným z tých, ktorých život závisel od ľudského milosrdenstva. „Adamko, tu je zima, ale za chvíľu sme doma, kde ti bude už teplo.“ zašeptal a oprel sa do ťažkých drevených dverí. Tie nekládli jeho mohutnej postave žiaden odpor a nasmeroval si to priamo ku rozkúrenému krbu. Rýchlo zoblíkol chlapčeka z mokrých šiat a zabalil ho do suchých prikrývok. Mačiatko si našlo miesto na kožušine pri krbe a schúlilo sa do kľbka. Príjemné teplo mu okamžite osušilo chlčky, ktoré sa až smiešne naježili. Chlapec sa po pár minútach prestal triasť a jeho sinavé pery začali jemne červenieť. Úzkostne si pritúlil zvieratko k sebe a obaja, nečakajúc na jedlo, okamžite zaspali. Praskavý zvuk polien v kozube prerušilo len občasné slabé zachrapkanie jedného z nich.

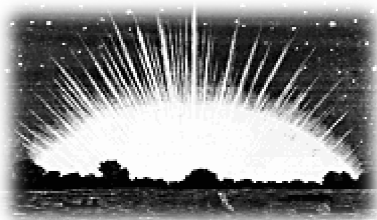

Adam Hearth, nevlastný syn zvonára Heartha, sa stal po jeho smrti úspešným pokračovateľom výnimočného, tak trochu tajomného zvonárskeho remesla. Aj keď ľudia z okolia poznali jeho príbeh, rokmi dostával rôzne podoby. Pri zvonení večerných zvonov rodičia rozprávali o zvonárovi Adamovi rôzne príbehy. Deti zaspávali so slzami v očiach pri príbehu o malom Adamkovi, pričom si túlili ku sebe svoje domáce zvieratká, akoby to boli oni na tých mokrých schodoch. Nevedno, čo je na tom pravdy, ale ľudia si dodnes v meste rozprávajú príhodu o jednom zvláštnom zvone, ktorý bol prvým dielom Adama Heartha a hovoria mu Umieračik Adam. Nikto z dospelých ho vraj nikdy neuzrel, lebo sa o ňom hovorí, že kto ho uzrie a v tom roku zaznie umieračik, do roka zomrie. Zvon môžu vidieť len deti, lebo na nich kliatba zvona neplatí. Vraj je to jeho odplata za to, že si ho nikto z ľudí nevšimol a nepomohol mu, len zvonár Hearth.

Zazvonil zvonec a hoc príbehu je koniec, utrpenie detí však konca nemá. Tma môže svetlo zatieniť, no ona ho nemôže vyhasiť. Je len na nás, či to svetielko v ich srdciach, zažaté v tom utrpení samým Bohom, navždy pohasne.

M.H.KAVARO © 2011

